

## ΔΙΑΤΑΓΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΚΑΤΑ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Δεν είναι δυνατή η έκδοση διαταγής πληρωμής για απαίτηση, η οποία προέρχεται από διαφορά δημοσίου δικαίου, όπως είναι και οι διαφορές από την εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση βάσει του άρθ. 105 ΕισΝΑΚ. Ο οφειλέτης κατά του οποίου στρέφεται η διαταγή πληρωμής έχει το δικαίωμα μέσα σε 15 εργάσιμες ημέρες από την επίδοση της να ασκήσει ανακοπή. Εάν, όμως, πρόκειται για το Δημόσιο, η προθεσμία για την άσκηση ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής, σύμφωνα με το άρθ. 10 του ΚΝΔΔ, το οποίο ισχύει και μετά την εισαγωγή του ΚΠολΔ, είναι 30 ημέρες. Με τις ερμηνείες αυτές δεν παραβιάζονται οι διατάξεις των άρθ. 20 § 1, 93 § 3, 94, 95 § 5 Συντ., 1 ν. 3068/2002, 6 § 1 ΕΣΔΑ και 1 εδ. α' του Α' Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ΕΣΔΑ, 2 § 3, 14 § 1 εδ. α' και β' του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά Πολιτικά Δικαιώματα.

Το χρονικό διάστημα από 1η-31ης Αυγούστου δεν υπολογίζεται για την προθεσμία του άρθ. 632 ΚΠολΔ, όταν, όμως, πρόκειται για το Δημόσιο, η προθεσμία αυτή αναστέλλεται σε όλη τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών σύμφωνα με το άρθ. 11 του ΚΝΔΔ. Η τελευταία αυτή διάταξη δεν προσκρούει στην αρχή της ισότητας, καθόσον η προνομιακή αυτή μεταχείριση επεκτάθηκε και στους ιδιώτες διαδίκους, με το άρθ. 12 ν. 3514/2006.

### ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 218/2016 Α2 Τμ.

Πρόεδρος: **Δήμητρα Παπαντωνοπούλου**, Αντιπρόεδρος.

Εισηγητής: **Κωνσταντίνος Τσόλας**, Αρεοπαγίτης.

Δικηγόροι: **Αναστάσιος Τσιρώνης**, **Αναστασία Ζαφειριάδου** (Πάρεδρος ΝΣΚ).

#### *Α) Επί της από 16.10.2014 αιτήσεως αναίρεσεως του Ελληνικού Δημοσίου:*

Με το άρθρο 93 του Συντάγματος ορίζεται ότι «1. Τα δικαστήρια διακρίνονται σε διοικητικά, πολιτικά και ποινικά και οργανώνονται με ειδικούς νόμους» ενώ με το άρθρο 94 ότι «1. Στο Συμβούλιο της Επικρατείας και τα τακτικά διοικητικά δικαστήρια υπάγονται οι διοικητικές διαφορές, όπως νόμος ορίζει, με την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων του Ελεγκτικού Συνεδρίου. 2. Στα πολιτικά δικαστήρια υπάγονται οι ιδιωτικές διαφορές, καθώς και οι υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας, όπως νόμος ορίζει. 3. Σε ειδικές περιπτώσεις και προκειμένου να επιτυγχάνεται η ενιαία εφαρμογή της αυτής νομοθεσίας μπορεί να ανατεθεί με νόμο η εκδίκαση κατηγοριών ιδιωτικών διαφορών στα διοικητικά δικαστήρια ή κατηγοριών διοικητικών διαφορών ουσίας στα πολιτικά δικαστήρια. 4. Στα πολιτικά ή διοικητικά δικαστήρια μπορεί να ανατεθεί και κάθε άλλη αρμοδιότητα διοικητικής φύσης, όπως νόμος ορίζει. Στις αρμοδιότητες αυτές περιλαμβάνεται και η λήψη μέτρων για τη συμμόρφωση της διοίκησης με τις δικαστικές αποφάσεις. Οι δικαστικές αποφάσεις εκτελούνται αναγκαστικά και κατά του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, όπως νόμος ορίζει». Το Σύνταγμα, με τις προμνησθείσες διατάξεις, οργανώνει την απονομή της δικαιοσύνης με την λειτουργία δικαιοδοτικών οργάνων αντίστοιχων προς τη φύση των αναφευόμενων δικαστικών διαφορών, ως ιδιωτικών ή διοικητικών, κατά τα λοιπά δε αναθέτει στον κοινό νομοθέτη την υποχρέωση να θεσπίζει τους κατάλληλους δικονομικούς κανόνες για την εκδίκαση των ιδιωτικών διαφορών από τα πολιτικά δικαστήρια και των διοικητικών διαφορών από το

Συμβούλιο της Επικρατείας και τα διοικητικά δικαστήρια με την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων του ελεγκτικού Συνεδρίου. Εξάιρεση από τον κανόνα της κατανομής της δικαιοδοσίας, ανάλογα με τη φύση της διαφοράς ως ιδιωτικής ή διοικητικής, επιτρέπεται με τις τασσόμενες στο άρθρο 94 § 3 του Συντάγματος προϋποθέσεις. Εξάλλου, ενόψει του προβλεπομένου από το Σύνταγμα οργανωτικού σχήματος των χωριστών δικαιοδοσιών, ο έλεγχος των αποφάσεων και λοιπών διαδικαστικών πράξεων ενεργείται υποχρεωτικά από όργανα που ανήκουν στον ίδιο δικαιοδοτικό κλάδο, υπό την επιφύλαξη ότι δεν πρόκειται για πράξεις που συνιστούν άσκηση αρμοδιότητας διοικητικής φύσεως (ΑΕΔ 18/2005). Η έκδοση διαταγής πληρωμής που εκδίδεται κατά τις διατάξεις των άρθρων 624 έως 634 εντάσσεται στην άσκηση δικαστικής και όχι διοικητικής αρμοδιότητας, ο δε έλεγχος της ορθότητας της απόφασης του δικαστικού λειτουργού της πολιτικής δικαιοδοσίας, που δέχθηκε την αίτηση εκδόσεως διαταγής πληρωμής για απαίτηση από σύμβαση δημόσιου έργου, ανήκει, κατά τα προεκτεθέντα, αποκλειστικά στα πολιτικά δικαστήρια. Περαιτέρω, από το άρθρο 1 ΚΠολΔ, το οποίο καθορίζει τις διαφορές, οι οποίες υπάγονται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων και ορίζει, ότι στη δικαιοδοσία των δικαστηρίων αυτών ανήκουν οι διαφορές του ιδιωτικού δικαίου, εφόσον ο νόμος δεν τις έχει υπαγάγει σε άλλα δικαστήρια και οι υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας και δημοσίου δικαίου που ο νόμος έχει υπαγάγει σ' αυτά και το οποίο, κατά το άρθρο 591 § 1 ιδίου Κώδικα, εφαρμόζεται και στις ειδικές διαδικασίες του τετάρτου βιβλίου του Κώδικα αυτού, μεταξύ των οποίων και η διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής, σε συνδυασμό με το άρθρο 623 ιδίου Κώδικα, κατά το οποίο, κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 624 έως 634, μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής και για χρηματικές απαιτήσεις, που αποδεικνύονται, όπως και το οφειλόμενο ποσό, με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο, συνάγεται, ότι, μεταξύ των νομίμων προϋποθέσεων, οι οποίες πρέπει να συντρέχουν, για την έκδοση διαταγής πληρωμής, είναι να πρόκειται για απαίτηση, η οποία προέρχεται από διαφορά που υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, όπως είναι οι απαιτήσεις, οι οποίες προέρχονται από διαφορές ιδιωτικού δικαίου και, συνεπώς, λόγω ελλείψεως της ανωτέρω νομίμου προϋποθέσεως, δεν είναι δυνατή η έκδοση διαταγής πληρωμής για απαίτηση, η οποία προέρχεται από διαφορά δημοσίου δικαίου, όπως είναι και οι διαφορές από την εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση βάσει του άρθρου 105 ΕισΝΑΚ, αφού πρόκειται για απαιτήσεις από διαφορές, οι οποίες δεν υπάγονται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, αλλά έχουν υπαχθεί στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων (άρθρο 1 § 2 εδ. ν. 1406/1983). Τα ανωτέρω δεν παραλλάσσουν και με την εκδοχή, ότι στις δικαστικές αποφάσεις, οι οποίες, κατά το άρθρο 94 § 4 εδ. τελευταίο του Συντάγματος, εκτελούνται (πλέον) αναγκαστικά, όπως νόμος ορίζει και κατά του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, περιλαμβάνονται (παρά το εδάφιο, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 20 ν. 3301/2004 στο άρθρο 1 του εκτελεστικού του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 4 του άρθρου 94 του Συντάγματος νόμου 3068/2002) και οι διαταγές πληρωμής. Τούτο διότι η ανωτέρω συνταγματική διάταξη δεν μετέβαλε το νομικό καθεστώς σχετικά με την έκδοση διαταγών πληρωμής, επιτρέποντας γενικά την έκδοση διαταγής πληρωμής κατά του Δημοσίου κ.λπ., αλλά επέτρεψε την αναγκαστική εκτέλεση και κατά του Δημοσίου κλπ διαταγών πληρωμής, εφόσον όμως έχουν εκδοθεί εγκύτως βάσει του νομικού

καθεστώτος, το οποίο ισχύει σχετικά. Δηλαδή, με την ανωτέρω συνταγματική διάταξη δεν μεταβλήθηκε το μέχρι τότε νομοθετικό καθεστώς σχετικά με την έκδοση διαταγής πληρωμής και, συνεπώς, ούτε στα πολιτικά δικαστήρια παρασχέθηκε δυνατότητα έκδοσης διαταγής πληρωμής για απαίτηση, η οποία απορρέει από διαφορά, που δεν υπάγεται στη δικαιοδοσία τους, ούτε στα διοικητικά δικαστήρια παρασχέθηκε δυνατότητα έκδοσης διαταγής πληρωμής, σε αντίθεση με τον ΚΔΔ (ν. 2717/1999), ο οποίος δεν γνώριζε το θεσμό αυτό, μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4329/2015 (2.6.2015), με τον οποίο θεσπίστηκε (για πρώτη φορά) το διαδικαστικό πλαίσιο για την έκδοση διαταγής πληρωμής για απαιτήσεις, οι οποίες απορρέουν από διαφορά που υπάγεται στη διαδικασία των διοικητικών δικαστηρίων. Εξάλλου, τα ανωτέρω δεν μεταβλήθηκαν ούτε από την 18/2005 απόφαση του ΑΕΔ, αφού, όπως ρητά αναφέρεται στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο, το οποίο την εξέδωσε, δεν αποφάνθηκε για το αν είναι κατά νόμο επιτρεπτή η έκδοση και από ποιο όργανο (θέμα, το οποίο αφορά την προκειμένη υπόθεση) διαταγής πληρωμής για απαίτηση από διοικητική σύμβαση, αλλά παρέπεμψε τα θέματα αυτά στο Δικαστήριο, υπέρ της δικαιοδοσίας του οποίου έλυσε την ενώπιον του σύγκρουση. Με την ως άνω ερμηνεία ο δικαιούχος απαιτήσεως από διαφορά δημοσίου δικαίου δεν στερείται του δικαιώματος πρόσβασης στη δικαιοσύνη ούτε εκείνου της ιδιοκτησίας, αφού μπορεί να επιδιώξει την πλήρη και αποτελεσματική ικανοποίηση του δια της προσφυγής στα διοικητικά δικαστήρια με τα προβλεπόμενα ένδικα βοηθήματα, (και ήδη μετά την ισχύ του ως άνω ν. 4329/2015 και με την έκδοση διαταγής πληρωμής), τα οποία και είναι προσαρμοσμένα στις ιδιομορφίες και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των διοικητικών διαφορών, οι οποίες και έχουν θεμελιώδεις διαφορές από εκείνες του ιδιωτικού δικαίου, λόγο ακριβώς για τον οποίο και προβλέπονται και από το ίδιο το σύνταγμα διαφορετικές δικαιοδοσίες για την εκδίκαση τους. Συνεπώς, με την ερμηνεία αυτή δεν παραβιάζονται οι διατάξεις των άρθρων 20 § 1, 93 § 3, 94, 95 § 5 του Συντάγματος, 1 ν. 3068/2002, 6 § 1 ΕΣΔΑ και 1 εδ. α' του 1ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, 2 § 3, 14 § 1 εδ. α' και β' του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά Πολιτικά Δικαιώματα (ΑΠ 1264/2011, ΑΠ 1256/2011). Τέλος, κατά το άρθρο 632 ΚΠολΔ, αν εκδοθεί διαταγή πληρωμής παρά την έλλειψη της ανωτέρω νομίμου προϋποθέσεως, ακυρώνεται αυτή μετά από ανακοπή του καθ' ου η εν λόγω διαταγή πληρωμής.

Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο δέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση του, ότι συνέτρεχε νόμιμη προϋπόθεση για την έκδοση της ένδικης 13643/2010 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, μολοντί η απαίτηση της καθ' ης η ανακοπή και ήδη αναιρεσίβλητης για την ικανοποίηση της οποίας εκδόθηκε προέρχεται από παράνομες πράξεις και παραλείψεις των οργάνων του αιτούντος Ελληνικού Δημοσίου και ήδη αναιρεσειόντος, κατ' άρθρο 105 ΕισΝΑΚ και υπάγεται στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων. Με βάση την παραδοχή αυτή απέρριψε τον σχετικό (δεύτερο) λόγο της από 6 Οκτωβρίου 2010 ανακοπής του αναιρεσειόντος με τον οποίο ζήτησε την ακύρωση της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, επειδή η υποκείμενη σχέση από την οποία πηγάζει η απαίτηση (για την οποία εκδόθηκε) είναι δημοσίου δικαίου. Έτσι που έκρινε το Εφετείο παραβίασε τις ανωτέρω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, (με εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή), καθόσον με βάση αυτά που δέχθηκε δεν συνέτρεχε νόμιμη προϋπόθεση για την έγκυρη έκδοση της ένδικης

διαταγής πληρωμής, η ύπαρξη δηλαδή χρηματικής απαιτήσεως από ιδιωτική διαφορά. Συνεπώς, είναι βάσιμος ο σχετικός μοναδικός λόγος της αίτησης αναιρέσεως από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ.

*Β) Επί της από 18.11.2014 αιτήσεως αναιρέσεως της Κοινοπραξίας ...*

Στο άρθρο 11 του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και Καταστάσεως Δικαστικών Λειτουργιών, (που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 1756/1988, Α 35), ορίζεται ότι: «Το δικαστικό έτος αρχίζει στις 16 Σεπτεμβρίου του επόμενου έτους» (§ 1) και ότι: «Οι δικαστικές διακοπές αρχίζουν την 1η Ιουλίου και λήγουν στις 15 Σεπτεμβρίου» (§ 2). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 632 § 1 ΚΠολΔ, ο οφειλέτης κατά του οποίου στρέφεται η διαταγή πληρωμής έχει το δικαίωμα μέσα σε δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες από την επίδοση της να ασκήσει ανακοπή. Εάν, όμως, πρόκειται για το Δημόσιο, η προθεσμία για την άσκηση ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής, σύμφωνα με το άρθρο 10 του Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου, το οποίο ισχύει και μετά την εισαγωγή του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, είναι τριάντα (30) ημέρες, σε κάθε περίπτωση, έστω και αν αυτή ορίζεται μικρότερη, για τους άλλους διαδίκους (όπως με την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 632 ΚΠολΔ). Εξάλλου, ενώ, κατά το άρθρο 147 § 2 ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 15 του ν. 3994/2011 και ίσχυε κατά το χρόνο δημοσίευσης της εκκαλουμένης (άρθρο 533 § 2 ΚΠολΔ), το χρονικό διάστημα από 1η έως 31ης Αυγούστου δεν υπολογίζεται για την προθεσμία του άρθρου 632 ΚΠολΔ, εν τούτοις, όταν πρόκειται για το Δημόσιο, σύμφωνα με το άρθρο 11 του Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου, το οποίο, επίσης, εξακολουθεί να ισχύει και μετά την εισαγωγή του ΚΠολΔ, η προθεσμία αυτή αναστέλλεται σε όλη τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών (δηλαδή από 1η Ιουλίου έως 15η Σεπτεμβρίου). Η διάταξη αυτή δεν προσκρούει στην αρχή της ισότητας του άρθρου 4 του Συντάγματος, καθόσον η προνομιακή αυτή μεταχείριση επεκτάθηκε και στους ιδιώτες διαδίκους, με τη διάταξη του άρθρου 12 του ν. 3514/2006, με το οποίο αντικαταστάθηκε το άρθρο 11 εδάφιο α' του Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου και με το οποίο ορίζεται πλέον ότι «σε όλες τις δίκες του Δημοσίου, κατά τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών, ουδεμία απολύτως τρέχει προθεσμία είτε εις βάρος του Δημοσίου είτε εις βάρος των άλλων διαδίκων, ούτε για την υπό τούτων ως τρίτων άσκηση δηλώσεων ούτε για την έγερση αγωγών, παρεμβάσεων και προσεπικλήσεων ούτε τέλος, για την άσκηση οποιουδήποτε ενδίκου μέσου ή εξέταση μαρτύρων...». Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 14 ΚΠολΔ, κατά την οποία επιτρέπεται αναιρέση, αν το δικαστήριο παρά τον νόμο κήρυξε ή δεν κήρυξε ακυρότητα, έκπτωση από δικαίωμα ή απαράδεκτο, προκύπτει, ότι ο προβλεπόμενος με αυτήν αναιρετικός λόγος αναφέρεται μόνο στις δικονομικές ακυρότητες, δηλαδή εκείνες οι οποίες ανάγονται στη διαδικασία και είναι συνέπεια εφαρμογής δικονομικών διατάξεων, όχι δε σε ακυρότητες του ουσιαστικού δικαίου, η παράβαση των οποίων ελέγχεται αναιρετικώς με τον από το άρθρο 559 αριθ. 1 προβλεπόμενο λόγο.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη απόφαση έγιναν δεκτά τα ακόλουθα, (τα οποία και δεν αμφισβητούνται): Με την 13643/2010 διαταγή πληρωμής του δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών το αναιρεσίβλητο Ελληνικό Δημόσιο διατάχθηκε να καταβάλει στην αναιρεσείουσα τα αναφερόμενα χρηματικά ποσά, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας 6% ετησίως. Η εν λόγω διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στο αναιρεσίβλητο στις 22.7.2010, το οποίο και άσκησε κατ'

αυτής ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών την από 30.7.2010 (με αριθ. εκθ. κατ, 145169/8455/3.8.2010) ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ. Η ανακοπή επιδόθηκε στην αναιρεσείουσα στις 31.8.2010. Στη συνέχεια, το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών την υπό κρίση από 6.10.2010 (με αριθ. εκθ. κατ. 172901/10175/6.10.2010) ανακοπή του κατά της ίδιας ως άνω διαταγής πληρωμής, με την οποία δήλωσε ότι παραιτείται από την ήδη ασκηθείσα πιο πάνω από 30.7.2010 ανακοπή του. Την κρινόμενη ανακοπή επέδωσε στην αναιρεσείουσα στις 6.10.2010. Με δεδομένο δε ότι η προθεσμία για την άσκηση ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής του άρθρου 632 § 1 ΚΠολΔ, ως προς το Δημόσιο, είναι, σε κάθε περίπτωση, τριάντα (30) ημέρες καθώς και ότι η προθεσμία αυτή αναστέλλεται καθ' όλη τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών (από 1ης Ιουλίου έως 15ης Σεπτεμβρίου), έπεται ότι η προθεσμία αυτή, ως προς το Δημόσιο, στην προκειμένη περίπτωση αρχίζει από 16.9.2010 και συμπληρώνεται την 15.10.2010. Επομένως, η κατατεθείσα από το αναιρεσίβλητο στις 6.10.2010 και επιδοθείσα στην αναιρεσείουσα την ίδια ημέρα (6.10.2010) ανακοπή είναι εμπρόθεσμη. Δεν ασκεί δε έννομη επιρροή το γεγονός ότι προγενεστέρως είχε ασκηθεί η από 30.7.2010 ανακοπή, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής είχε επιδοθεί σε χρονικό διάστημα (31.8.2010), κατά το οποίο είχε ήδη ανασταλεί, λόγω των δικαστικών διακοπών, η προθεσμία ανακοπής του άρθρου 632 ΚΠολΔ, η οποία άρχιζε να προσμετράται από 16.9.2010 και εφεξής. Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο έκρινε ότι η ένδικη ανακοπή ασκήθηκε εμπρόθεσμα και στη συνέχεια δέχθηκε την έφεση του αναιρεσιβλήτου και εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση, η οποία την είχε απορρίψει ως απαράδεκτη λόγω εκπρόθεσμης ασκήσεως. Έτσι που έκρινε το Εφετείο ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τις πιο πάνω διατάξεις, (σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στη σχετική νομική σκέψη αναφορικά με την προθεσμία για την άσκηση ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής εκ μέρους του Ελληνικού Δημοσίου), και δεν κήρυξε παρά το νόμο απαράδεκτο.

Συνεπώς, ο πρώτος λόγος (κατά το πρώτο και δεύτερο μέρος), κατ' εκτίμηση, από τον αριθ. 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τον οποίο η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται τα αντίθετα είναι αβάσιμος. Σημειώνεται ότι η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 10 του Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου, σύμφωνα με την οποία η προθεσμία για το Δημόσιο (και) για την άσκηση της ανακοπής του κατά διαταγής πληρωμής είναι 30 ημέρες, ισχύει, με βάση την αρχή της ισότητας των όπλων, που αποτελεί έκφανση του δικαιώματος για δίκαιη δίκη, και για τον αντίδικο του Δημοσίου και, επομένως, όσα περί αντισυνταγματικότητας της εν λόγω διατάξεως ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα με τον ως άνω λόγο, κατά το πρώτο μέρος, είναι αβάσιμα.